

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Antonij Maioragij|| Orationes|| Et Praefa-||tiones

Majoragio, Marcantonio

Monasterii VWestphal., 1599

VD16 ZV 10313

V. Pro Octauiano Rouerta, Tarracine Episcopo, du[m] in Academiam
Mediolanensem reciperetur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68843)

meo delebit. Illud vnum de me polliceor ac spondeo, me omnibus viribus elaboraturum, ac re ipsa praestaturum, vt huius in me collati beneficii neminem vquam vestrum poeniteat.

PRO OCTAVIA
NO ROVERTA, TARRA-
cinae Episcopo, dum in Academi-
am Mediolanensem re-
ciperetur.

ORATIO V.

SI quis vestram, Academici, fortè miratur, cur sapientissimi viri philosophi dixerint, Ex omnibus animantibus hominem, maximè natura ipsius instinctu atque desiderio, nihil solitarium amare, sed ad cœtus & concilia cū quadam immensa voluptate trahi, naturamq; esse ad coniunctionem congregationemq; hominū, & ad naturalem cōmunitatem: is si mentis oculos ad omnes hominū atates atque ordines diligenter intuendos conuerterit, statim & philosophorum sententiam probabit; & neminem esse prorsus inueniet, qui non equaliū pariumq; suorū consuetudine atq; societate mirifice delectetur. Quòd si quis fortasse reperiat, qui hominū congressus societatemq; refugiat, & vel cōmunis omnino sensus expertus est, & belluinis pla-

nè

nè moribus vitā agit: vel heroica quadam ex diuina virtute naturā hominis exuperat, vt non amplius hominū, sed iam Deorū cōmercio dignus esse videatur; quales post homines natos, qui diligenter annaliū monumenta repetiuerit, vel nullos, vel certè paucissimos fuisse cōperiet. Qui verò neque philosophis credere vult, hominē esse naturā congregabilem; neque ad omnium ferè hominū consuetudinē respicit; is hodierno die sapientissimi atque religiosissimi Antistis huius Oet auiani Rouerta, qui ciuitatis nostrae magnū decus & ornamentū est, factum intuens, dubitare desinat. Hic enim cū & acumi ne ingenij, & sapientia, & auctōritate plurimū valeat, vt neque ad augendam eruditionem suā, neque ad prudentiam amplificandam, neque ad mores honestiūs conformandos, hac nostra exercitatione quicquā indigeat: naturā tamen appetitioni repugnare nullo modo voluit. Sed cū in Academia nostra nonnullas summae suae virtutis imagines non leuiter impressas, sed exquisita arte elaboratas, quasi florere conspiceret; earum, vt sit, allectus amore, confestim ad hanc animorū similitudinem accedere, & in collegium nostrum cooptari voluit; praesertim cū exploratū habeat, & luce clarius intelligat, nostro huic ordini finē omnium optimū, quem remis (vt aiunt) velisq; petamus, esse propositū. Cū enim tria sint, quae in omni cœtu concilioque sibi proponere homines ac sequi soleant, honestū, vtile, iucundū: illud plerunque euenit, vt prout vnusquisque benè vel malè fuerit institutus, cū in sociorū congregationem venit, ita sibi vel optimū finem, vel mediocrem, vel etiam

leuissimum proponat. Quamobrē immānissimus quisque voluptatē, quæ maxime est inimica virtuti, boni quæque naturā fallaciter imitando adulterat, acerrimè sequitur, neque solum honestis rebus, sed etiā necessarijs antepōnit. Quin etiā eos, qui adhuc in puerili ætate constituti sunt, qui nihil dū per ætate veræ laudis gustare poterunt, alacres atque gestientes videmus colludendi tantum gratia cū æqualibus congregari: neque aliud ferè cum vnâ conueniunt, cogitare, quàm vt appetitioni suæ voluptati quæque satisficiant: quod plerique etiā iuuenes atque senes, malo cultu prauis quæque opinionibus corrupti efficiunt. Verum hic finis voluptatis, quamuis in omnium sensu implicatus innatus quæque sit, & à natura omni animantium generi tributus: tamen sapientissimi cuiusque hominis iudicio, leuissimus omnium atque abiectissimus est, & animo excelfo ac præclaro prorsus indignus. Sicut alij quidam indocti atque agrestes, qui anteferunt semper utilitatem honestati, quibus tantum questus, emolumentum, fructus quæque proponitur, ad quem toto impetu rapiuntur, & habendi cupiditate usque edacantur, vt eos omnis honestatis capiat obliuio: qui sunt ab ingenio ac bonis viris omnino vituperandi, vel potius contemnendi. Sed qui, cum inopia premantur honestis artibus rem familiarem amplificare contendunt, non illi quidem optimū finem, sed mediocrem tamen, & laudabilem sequuntur. Rarum est quoddam genus eorum, qui tam humani expolitique sunt, vt rebus omnibus dignitatem antepōnant, quibus laus, honor, gloria, fides, iusticia, omnisque virtus proposita est: qui ad conciliandum cæterisque ea de causa libentissime conueniunt, vt vi-

tam suam sapienter instituant, vt animum excolant, vt omni genere virtutum efflorescant. Quod hominum genus in terris, & hac mortali conditione, beatissimam illam cœlestium vitam quodammodo repræsentat, & suauissimo nectare, purissimaquæ Deorum ambrosia perfruitur. Ecquis est igitur vestrum, Academici, qui non intelligat, hunc nobilissimum conuentum nostrum, hunc lectissimorum hominum cœtum, hanc florentissimam congregationem, non alicuius vulgaris voluptatis, vel utilitatis gratia fuisse constitutam, sed ingenio tantum quodam & excellenti scientia, virtutis, honestatis amore, desiderioquæ, non humano, sed planè diuino? Siquidem diuinum est, mentem, cui regnum totius animi à natura tributum est, quàm nihil est in homine melius aut præstantius, expolire atque exornare. Equidem in hoc cœtu nostro neminem prorsus esse existimo, qui non rerum cognitionem, sapientiam, dignitatem pluris, quàm diuitias, quàm opes, quàm omnia corporis & fortuna ornamenta faciat, & qui non omni studio, cura, diligentia talis esse contendat, vt omni laude dignus existimetur. Quod quidem honestissimum desiderium nostrum cum tu, Octauiane Rouerta, Antistes ornatissime atque optime, cognouisses, quamuis ad eam iampridem scientiam atque sapientiam perueneris, vt ad summam absolute perfectionemquæ vel nulla tibi, vel certe minima fieri possit accessio: nostrum tamen in numerum aggregari voluisti: vel quia nulla tibi maior esse potest oblectatio, quàm cum in eruditorum hominum cœtu de rebus egregijs & cognitione digni-

gnissimis aut ipse loqueris, aut alios loquentes audis
 vel quia nobis ciuibus tuis: quæ tua est in patriâ singu-
 laris humanitas atque benignitas, ad optimum illi
 quem nobis proposuimus, veræ honestatis finem, te meli-
 tum prodesse posse intelligis. Quæ res profectò incredi-
 bilem nobis omnibus voluptatem attulit. Atque ut in-
 telligas, quod fuerit omnium nostrum iudicium, cum
 de te in Academiam recipiendo consultarem, quæso
 ut me patientissimis auribus, sicut hæctenus fecisti, ad-
 huc parumper audias. Dicam enim non tui laudandi
 gratia, cuius animû ab omni ambitione penitus abhor-
 rere sentio, sed testificanda nostræ erga te observa-
 tiæ, quemadmodum inter nos te absente res gesta sit.
 Proposueram ego, si maiori parti visum ita fuisset, te
 paratum esse nostram in societatem venire, atque in
 Academicorum albo conscribi: incidere atque in lau-
 dum tuarum immortalitate dignissimarum mentio-
 nem, cum me interpellans hilari vultu Princeps no-
 ster, confestim eam sententiam dixit, quam ad vnum
 omnes maxima cum assensione plausuque comproba-
 uimus: Non diutius esse cunctandum, quin te sta-
 tim admitteremus. Quid enim, (inquit) Acade-
 ci, nobis optatius accidere potest, quam ut eum vi-
 rum nobiscum habeamus, qui omnibus optatis nostris
 satisfacere facillimè possit ac valeat? Nam, ut vi-
 deo, tria sunt, quæ nos in hoc cœtu nostro nobis ac-
 quirere magnopere desideramus: primum, ut scien-
 ter intelligamus, alterum, ut politè eloquamur, terti-
 um, ut prudenter agamus. Quæ tria si consequi potue-
 rimus, tû demum nos verè homines esse putabimus: ad
 ha

hac enim natū est hominū genus: & qui in his excellit,
 quantū homines bestijs præstant, tantum hominibus
 ipsis antecellit. Quis autē est, qui hæc omnia plenius
 ac perfectius omni sibi industria cōparauerit, quàm
 hic noster ciuis, de quo sermo nobis institutus est, Octa-
 uianus Rouerta? Nā primò, quanta sit eius rerū om-
 nium, tã diuinarum quàm humanarū, cognitio atque
 intelligentia, testes omnes esse possunt, quicumque ali-
 quid de scientijs ac literis iudicare sciunt; vt nihil tã
 anceps aut dubiū sit, nihil tam inuolutū à natura, ni-
 hil tã abstrusum atque reconditum, vel in ijs rebus,
 quæ sensu percipiuntur, vel in ijs, quæ tantum cogita-
 tione mente quæ cōprehenduntur, quod ille nō in prom-
 tu semper habeat. Ex qua rerum tã multiplicium co-
 gnitione nascitur acerrimū, quod maximè nos expe-
 timus, de omni genere scriptorū iudicium, quo qui-
 dem ille ferè ceteris omnibus antecedit. Tã quantum
 dicendi facultate, quantum eloquentia valeat, vos,
 qui eum frequenter audiuiſtis, iudicare facili-
 mè potestis. Quàm enim apertè, quæ prima virtus est eloquen-
 tiæ, sensa mentis explicat! quàm distinctè, quàm
 aptè, quàm ornate cuncta eloquitur! vt ab eius ore,
 tanquam Nestoris illius Homerici, melle dulcior fluat

Lib. I. Ilia.

oratio: quæ totius corporis actio gratissima comita-
 tur, vt eum audientes nulla vnquam satietas, nullus la-
 bor, nullum similitudinis fastidium capiat. Quæ suauis
 orationis & elegantia, quod paucissimis accidit, nō
 tantum in sermone, sed etiã in eius scriptis elucescit.
 Age verò, quis eius vitæ integritatē sanctitatēq; non
 agnoscit? Lōgissima sanè opus esset oratione, vel potius

H s volu-

volumine, si praeclarissimas eius actiones, & verè Chri-
 stianas omnes explicare contenderem: vt omnia prou-
 denter, iuste, fortiter, temperatè conficiat: vt nihil in
 eo nisi pium & religiosum inueniatur: vt deniq; talis
 sit, qualem esse perfectum sacrorū Antistitem & sum-
 mi Pontificis Legatum oporteat. Quantum porro cele-
 britatis atque gloria nostro huic concilio accesserit, si
 tam eximium virum nobiscum habuerimus? Hunc igitur,
 qui, nisi sua sponte sese obtulisset, summis à nobis
 precibus rogandus fuisset, obuijs vlnis excipiamus,
 hunc omni, qua possumus, obseruantia prosequamur,
 hunc suspiciamus, colamus, veneremur, cuius exem-
 plo atque doctrina, & acutè intelligere, & politè elo-
 qui, & praeclare agere possimus: cuius denique praesentia
 maximā Academia nostra gloriam consequetur.
 Hac postquā à Principe nostro dicta fuerunt, nemo fuit
 quin voce & significatione maximū animi gaudium
 ostenderit, quin omnibus laticijs inceserit, quin alibi
 statim calculū adiecerit. Sperat enim vnusquisq; nos-
 trū, te moderatore, omni genere virtutis abundantis-
 simo, ad exoptatā nostri curriculi metā longè citius &
 facilius peruenire. Hoc nostrū est de te iudicium, An-
 tistes religiosissimè, nostra spes, nostra expectatio, vt
 ad eū finem, quò velis passis omnes properamus, tu non
 tantū sis adiutor nobis, sed etiam quasi gubernator
 in puppi sedeas, clauumque teneas. Nos enim, vt pro
 omnibus pollicear, semper promptos & alacres vide-
 bis, etiam reslantibus aliquando ventis, tecū tamen
 constanti velificatione, ad tranquillitatis atq; salutis
 animorū portum omni studio contendere. Quare, quod
 felix

felix faustumq; sit omnibus nobis tibiq;, nobiscum Academicus esto. Tu verò, scriba noster, celebre dulceg; nomen Octaviani Rouerta Tarracimensis Episcopi, summig;, Pontificis legati, in Academicorum albo nostris nominibus adscribito.

**PRO IOANNE
STIBIO, PONTIFICIS MAX.**

*Commissario decumano, dum in
Academiam Mediolanen-
sem recipretur.*

ORATIO VI.

E*tsi bene & sapienter illud ex auctoritate Principis, consilioq;, eorū, qui in Academia nostra ceteris prudentia praestant, mihi nuper decretū & constitutū fuisse videtur, Academici, vt quos in collegiū nostrum cooptatos admittimus, non eos multis laudibus corā extollamus, neq;, magnopere exornemus, sed potius ad labores tolerandos, & subeundas vigilias adhortemur: tamen quia perspicuū est, in adhortatione plurimum valere, si laudes eos, quos adhortari volueris, dabit is vt spero, hanc mihi veniā, huic causa vehementer accommodatam, vt dū hunc eximium praestantemq;, virum Ioannem Stibium, quem propter egregiam & singularem virtutem, Summus Pontifex Iulius*

ter-